

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

ב"ה

תיק 1323914/4

בבית הדין הרבני הגדול ירושלים

לפני כבוד הדיינים:

הרב שלמה שפירא

המערערת: פלונית (ע"י ב"כ עו"ד יגאל יצחק הלוי)

נגד

המשיב: פלוני (ע"י ב"כ טו"ר טוביה לרנר)

הנדון: אישמיעת טענות שלא ממין העניין בכלל וכאלה המבזות צדדי ג' ללא צורך בפרט; אחריותו של מקבל הוראה למילויה גם אם על ידי אחרים

החלטה

א. בהחלטה שנתתי בי"ד באייר התשפ"ב (15.5.22) הוריתי, לאחר שהמערערת הגישה את ערעורה המתוקן והשלימה את הפקדת הערובה כי המשיב רשאי להגיב לגופו של ערעור בתוך חמישה עשר יום בהתאם לתקנות הדיון.

עוד הוריתי, בזיקה לבקשה קודמת כתבה המערערת כי היא מבקשת מתן החלטה בערעור ללא דיון, על בסיס כתבי הטענות והחומר שבתיק, כי המערערת תבהיר בתוך חמישה עשר יום אם עודנה מבקשת כאמור והמשיב יבהיר גם הוא אם אף הוא מעוניין בהכרעה בדרך זו אם לאו.

לבד מן האמור הוריתי, בזיקה להסברים שנתנה המערערת לאייקום ההוראה בדבר הפקדת הערובה, במלואה, במועדה המקורי ולתצהיר שהמציאה בעניין זה מטעמו של אחיה – המפקיד, כי המערערת תמציא את הצו שנתתי בעניין זה ונכלל באותה החלטה למנהל סניף בנק הדואר שבו הופקדה הערובה, בתוך שלושה ימים, וכן למסור בעצמם הבהרה נוספת, בנוגע לכמה שאלות שפירטתי באותה החלטה, בתוך עשרה ימים.

עתה לפניי שתי בקשות נוספות של המערערת.

ב. באחת הבקשות מבקשת המערערת כי נתיר לה להגיב על תגובתו של המשיב, וזאת תוך אמירה כי ביכולתה להפריך את כל טענותיו של המשיב אחת לאחת.

עמדנו כבר בעבר בגלגול קודם של תיק זה על כי אין תועלת בהפרכת אמירות יומרניות לחלל האוויר, ושוב חוזים אנו בדוגמה לכך: אפשר שתוכל המערערת להפריך את טענותיו של המשיב ואפשר שלא, אך היומרה לקבוע כך בוודאות טרם הוגשו הללו – תמוהה, ומוטב היה לה לאמירה זו שלא תיאמר ולבקשה – שתוגש באופן ענייני כשהיא חפה מאמירות כאלה.

לגופו של עניין, ככל שיתנהל דיון פרונטלי בתיק אין טעם ואין תוחלת – ונוכח קביעתי בהחלטה הקודמת כי יש לקבוע מועד מוקדם לדיון גם אין זמן – לנהל קודם לכך פוינג פונג' של תגובות ותגובות לתגובות וכו'. ניהול התיק יהיה, בהתאם לתקנות הדיון, וכנהוג בכל תיק אחר בדרך של: ערעור (שישנו לפנינו), תשובת המשיב לערעור (שיכולה להיות מוגשת בתוך חמישה עשר יום מהחלטתי הקודמת, בהתאם לתקנות וכאמור לעיל) ודיון במעמד הצדדים.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

אכן ככל שיוודיעו הצדדים על הסכמתם להכריע בתיק על יסוד כתבי טענות בלבד, וככל שנחליט אכן לנהוג כך (שכן התקנות מאפשרות קבלת עמדה כזו של הצדדים אך אינן מחייבות זאת), יהיה מקום להיעתר לבקשה זו, מעין הנהוג בעניינם של סיכומים שבהם בדרך כלל מתאפשרת תגובה קצרה של התובע (ובעניינינו המערער) לסיכומי הנתבע (ובעניינינו המשיב) המוגשים כשלעצמם לאחר הסיכומים הראשונים של התובע.

לפיכך, אם המערער מבקשת הכרעה בתיק על יסוד כתבי טענות כאמור – תבהיר זאת כנדרש בהחלטה הקודמת, ובהבהרתה זו תוכל לכלול את הבקשה להגיב לתשובת המשיב לערעור. אם מבקשת היא כי נקיים דיון פרונטלי בערעורה – אין מקום לתגובות נוספות לגופו של עניין קודם לדיון.

ג. בבקשה השנייה מתפלמסת המערער עם הכתוב בהחלטה הקודמת בנוגע לאחריותה לעיכוב ההליכים בעניין הכתובה והגט. אין בכוונתי להאריך בהתפלמסות עימה – גם ההתפלמסות עם החלטות, לרבות החלטות חלוטות, היא מנהג ותיק שלה שכבר זכה לשבט ביקורתו של בית דינו בהחלטות קודמות, בגלגוליו הקודמים של תיק זה – דינו שנאמר בקצרה כי:

1. האמור מבוסס על החלטות של בית דין קמא שכשלעצמן לא הוגשה בעניינם מעולם בר"ע ולא כל שכן שלא הוגש ולא התקבל ערעור עליהן ולכן רשאים אנו לאמצן כמות שהן, ושלגופן נראות הן אף מבוססות על המצוי בתיק (וכדלהלן):

2. העובדות שציינה המערער לעניין זה הן חלקיות בלבד וחלקן אינן נוגעות לאותן קביעות (כך למשל התנהלות בלתי־ראויה של המשיב בדיון סידור הגט לפני כמה חודשים – אף אם הייתה – אין בה כדי לסתור את הקביעה כי עיכוב הגט במשך חודשים רבים עד אז היה באשמתה של המערער), קביעות המבוססות למשל על דברים מפורשים של המערער בתגובותיה ובקשותיה שהוגשו לבית דין קמא ושמתוכן צוטט בהחלטותיו ובהחלטתי האמורה שהביאה מהן.

ד. בתוך הבקשה אף שב בא כוח המערער לכרוך טענות שונות מאלה שכבר נכתבו בגרסאות הקודמות של הערעור ושנגרעו מכתב הערעור המתוקן בהתאם להורתי לכלול בו רק את הרלוונטי לגופו של עניין. צר כי שוב מבקש בא כוח המערער להכניס 'מבעד לחלוץ' את הטיעונים ש'הדלת' נסגרה בעדם.

אך מה לנו להתפלא על כך, עת שבא כוח המערער אף מלין במסגרת בקשתו – תגובתו זו על הרעת יחסיו עם 'הספונסר' של מרשתו, ומספר על הבאתם לתיקון לאחר שהלה, לדבריו, לא מצא מייצג אחר במקומו.

ייאמר אפוא ברורות: מצפים אנו לקבל בכל הליך, ועל אחת כמה וכמה בהליך זה של ערעור שהותר הרבה לפני משורת הדין, טענות ענייניות בלבד, לא טענות בדבר היבטים אחרים של יחסי הצדדים בעבר ובהווה, וכל שכן לא על מערכת היחסים בין בא כוח המערער למשפחתה או למממניה של מרשתו. לסיפור מערכת יחסיו של בא כוח המערער עם מממניה של מרשתו ולהתדרויותיו בדבר ידענותו ההלכתית או המשפטית שבגינה לדבריו לא מצאו לו מחליף, או לאמירות בדבר בורותם שלהם שבגינה קצפו עליו קודם לכן – אין זיקה כלשהי להליך, לא ברור מה מקום מצא בא כוח המערער להכניסם בבקשתו, ובעיניי אף תמוה מדוע סבור הוא שראוי לדבר בגנותם של בני משפחת מרשתו ומממניה – משלמי שכרו שלו ולהתכבד בקלונם בתיאור כיצד לאחר שבבורותם הטיחו בו מילים שבגינן ביקש להתפטר שבו לחלותו בבושת פנים ולבקש את מחילתו. אנו מכל מקום לא נעסוק בכך – אפשר שכך היה ואפשר שלא כך, אין זה מעניינינו,

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

תפקידנו הוא לקבוע קביעות שיפוטיות על פי החומר שלפנינו, ואחת היא לנו אם הללו יישאו חן בעיני 'ספונסר' זה או אחר או לא.

ה. בשלהי הבקשה שב בא כוח המערערת על הוראת בית הדין בסוגיית הערובה, מציין את כתובתו של סניף הבנק שבו נעשתה ההפקדה וכמצוין בתצהיר ומוסיף:

למערערת אין שיח ושיג עם הכשל באי־הפקדת מאה השקלים ואין בידה היכולת להסביר עובדתית ומשפטית את סירוב הפקידה [...] שאלות בכגון דא כבוד הרב כבר הפנה אל בנק ישראל [...]

נזכיר לבא כוח המערערת כי הוראת בית הדין הייתה להמציא לא את כתובת הסניף שאכן כבר נכתבה בתצהיר – והצגת הדברים כביכול אותה ביקשנו להבהיר כעת אינה אלא **היתממות** – אלא את שם ומספר הסניף ואת דרכי ההתקשרות עימו, שכידוע אינן רק, ובזמננו אף לא בעיקר, כתובת.

נזכיר עוד כי הוראת בית הדין הייתה להבהיר "מה לידיעתם ולהבנתם מהותה של המגבלה החוקית ומהו מקורה המדויק בחוק או בתקנות" בזיקה לעובדה כי האמירה בדבר מגבלה חוקית נאמרה בבקשת המערערת (על ידי בא כוחה זה) ובתצהיר שהגיש מי שלפי הנטען הפקיד מטעמה ובעבורה את הערובה.

אין אדם יכול לטעון טענות ואחר כך לומר כי אינו יכול להסביר עובדתית ומשפטית, ואינו יכול לשגר אחר בעבורו להפקיד, לטעון "הפקדתי" על בסיס מעשי השליח ואף שההפקדה אינה מלאה – תוך "הסבר" לכך, אחר כך להמציא תצהיר מטעמו של אותו שליח המסביר כביכול את שאירע בעניינה של אותה הפקדה, אך להתנער מן "הכשל" שבאי־הפקדת כל הסכום הנדרש ומן ההסבר, ולטעון כי אין לו שיח ושיח עימם.

נזכיר כי הוראת בית הדין הייתה גם להבהיר, ככל שהמגבלה הנטענת חלה רק על דרך הפקדה מסוימת, מדוע לא נקטו בדרך אחרת שעליה לא חלה המגבלה. המערערת, שבית הדין הורה לה להפקיד ערובה, הייתה אחראית לעשות כן במועד בכל דרך אפשרית, ואם דרך מסוימת מוגבלת (מסיבה שטרם הובהרה) היה עליה לנקוט באחרת. ככל שהטענה היא כי לא הייתה באותו מועד ועד אליו כל דרך חוקית למלא אחר הוראת בית הדין – טענה זו טעונה בהרהר מצידו של הטוען אותה.

אין אדם יכול להיפטר ממילוי הוראה של ערכאה שיפוטית ואף מן ההסבר לאי־מילוי באמצעות אמירה כי פקיד פלוני אמר שהדבר בלתי־אפשרי – ללא אסמכתה, ללא הסבר וללא ביסוס.

ולסיום נזכיר גם בזיקה להפניית השאלה אל הבנק (אגב, לא לבנק ישראל – הבהרתי כי ייתכן שיידרשו ממנו הבהרות ככל שאלה שיתקבלו מסניף הבנק המדובר לא יניחו את דעתנו, אבל לעת עתה התבקשה הבהרה ממנהל סניף הבנק) – הוריתי למערערת ולבא כוחה להמציא למנהל הסניף את הצו האמור. מצופה היה לפחות כי יבהירו כי כן עשו.

הבהרה משלימה בהתאם לאמור תוגש לבית הדין עד תום המועד שקצבתי בהחלטה הקודמת (עשרה ימים ממועד נתינתה).

ו. החלטה זו מותרת בפרסום בכפוף להשמטת פרטיהם המזהים של הצדדים.

ניתן ביום י"ז באייר התשפ"ב (18.5.2022).

הרב שלמה שפירא

עותק זה עשוי להכיל שינויי ותיקוני עריכה